

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/70/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114213818
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8114213818.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členiek senátu JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD., v spore žalobkyne M. L., bytom B. XX/X, XXX XX L. zastúpenej JUDr. Helenou Schneiderovou, advokátkou, Floriánova 12, 080 01 Prešov proti žalovanému M. L., bytom B. XX/X, XXX XX L., t. č. Ústav na výkon väzby a Ústav na výkon trestu odňatia slobody Prešov, Kpt. Nálepku 15, 083 01 Sabinov, zastúpený JUDr. Milošom Kaščákom, advokátom, Kalinčiakova 10, 093 01 Vranov nad Topľou, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 19C/52/2014-150 zo dňa 10.12.2015 takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok a vracia vec súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo účastníkov konania tak, že do výlučného vlastníctva žalobkyne prikázal nehnuteľnosti, a to dvojizbový byt, ktorý sa nachádza v L. na ul. B., v bytovom dome č. XX, ďalej podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu a spoluvlastnícky podiel na pozemku, na ktorom je postavený bytový dom. Do výlučného vlastníctva žalobkyne prikázal aj hnuiteľné veci. Bezpodielové spoluvlastníctvo manželov vyporiadal bez povinnosti vyplatiť žalovanému vyrovnávací podiel. Prvoinštančný súd rozhodol, že žalovaný je povinný nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške 66 eur. Náhradu trov právneho zastúpenia žalobkyni nepriznal. Žalovanému uložil povinnosť nahradiť štátu trovy konania vo výške 150,98 eur. Prvoinštančný súd zistil, že manželstvo účastníkov konania bolo uzavreté dňa 13.4.1996. Z manželstva pochádzajú deti, v súčasnej dobe plnoletý M. a mal. N. L.. Žalovaný navyše pred uzavretím manželstva mal vyživovaciu povinnosť k synovi B. Z..

Účastníci konania počas trvania manželstva nadobudli na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej s Mestom L. byt s príslušenstvom.

Prvoinštančný súd zistil, že uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 4.8.2011 č.k. 14C 181/2011-11 bolo na návrh žalobkyne nariadené žalovanému, aby dočasne nevstupoval do predmetného bytu, keďže užíva alkoholické nápoje, je násilný a agresívny, vulgárny voči žalobkyni a vyhráža sa jej usmrtením.

Rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 13.10.2011 pod č.k. 29P 23/2011-33 bolo na návrh žalobkyne rozhodnuté o zverení maloletých detí pochádzajúcich z manželstva do jej osobnej starostlivosti a otcovi bolo stanovené výživné v sume 30 % zo sumy životného minima. Už v tom čase bolo zistené, že otec maloletých detí vo zvýšenej miere požíva alkoholické nápoje, bol dlhodobo nezamestnaný, z brigádnickej činnosti doniesol 50 - 100 eur mesačne.

Z potvrdenia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Prešov je evidentné, že žalovaný bol mnohokrát evidovaný na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny ako nezamestnaný, informácie sú od 11.8.1994, kedy bol nezamestnaný do 3.8.2000, následne v ďalších časových intervaloch a naposledy od 1.3.2011 doposiaľ.

Rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 29P 147/2011-45, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 3.11.2012 bolo manželstvo účastníkov konania rozvedené, maloleté deti boli zverené do osobnej starostlivosti matke a výživné bolo otcovi stanovené v rozsahu 30 % zo sumy životného minima.

V konaní pod sp. zn. 2To 9/2012-322 Krajským súdom v Prešove bol žalovaný uznaný vinným z piatich skutkov podľa ktorého rozhodnutia žalovaný spáchal prečin nebezpečného vyhrážania, ďalej prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia, prečin ublíženia na zdraví, za čo mu odvolací súd uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov.

Prvoinštančný súd vo veci vypočul žalobkyňu a žalovaného, pričom žalobkyňa na podanom návrhu trvala, žalovaný s vyporiadaním bez finančnej náhrady nesúhlasil.

Bola vypočutá svedkyňa M. Z., matka žalobkyne, ktorá poukázala na to, že byt nadobudli sporové strany počas trvania manželstva, avšak finančne tento byt zabezpečila žalobkyňa. Žalobkyňa počas trvania manželstva sa na žalovaného nikdy nesťažovala, až neskôr sa dozvedela, že žalobkyňu žalovaný týral, vyhazoval ju z domu a vyhrážal sa jej.

Zo znaleckého posudku znalca Ing. M. W. vyplýva, že celková cena nehnuteľnosti, ktorá má byť predmetom majetkového vysporiadania, je 14.000 eur. Súdny exekútor zriadil exekučné záložné právo na predmetnú nehnuteľnosť z dôvodu, že voči žalovanému sa vedie exekúcia.

Prvoinštančný súd skonštatoval, že bezpodielové spoluvlastníctvo účastníkov konania (strán sporu) vyporiadava podľa § 150 a nasl. Občianskeho zákonníka, keď v zásade platí, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Sporové strany sa dohodli na predmete majetkového vysporiadania. Bolo zistené, že v danom prípade sú splnené zákonom predpokladané okolnosti pre odklon od zásady rovnosti podielov účastníkov.

Prvoinštančný súd skúmal, aké sú v danom prípade potreby maloletých detí a zistil, že deti žijú v spoločnej domácnosti so žalobkyňou, sú na ňu odkázané, žalovaný je vo výkone trestu odňatia slobody a deťom je vyplácané náhradné výživné. Navyiac, nehnuteľnosť pre dlhy žalovaného bola zaťažená exekučným záložným právom.

Ďalej prvoinštančný súd zistil, že žalovaný sa počas trvania manželstva o výživu maloletých detí nestaral tým, že nebol zamestnaný a prispieval len sporadicky na úhradu spoločných finančných potrieb rodiny. Tento jeho postoj je potrebné považovať za nezodpovedný prístup k plneniu si vyživovacej povinnosti voči manželke, t.j. žalobkyne, ako aj voči deťom. Počas trvania manželstva si plnil vyživovaciu povinnosť aj voči mal. B. Z. výlučne z finančných prostriedkov, ktoré obstarávala svojou prácou jeho manželka, t.j. žalobkyňa.

Žalobkyňa preukázala, že síce žalovaný sa určitou mierou zaslúžil o nadobudnutie finančných prostriedkov, z ktorých bola zaplatená kúpna cena tohto bytu, avšak len dodatočne, kedy požičané peniaze vyplatil zo svojho zárobku.

Rozhodujúcou skutočnosťou však bolo to, že už pred uzavretím manželstva mala žalobkyňa založené stavebné sporenie, z ktorého finančné prostriedky boli použité na zabezpečenie kúpnej ceny tohto bytu a zvyšnú časť peňazí jej darovala matka a požičala kamarátka. Teda ona sama tieto peniaze zabezpečila. Počas trvania manželstva sa zabezpečovala bežná údržba bytu a aj zveľaďovanie tohto majetku rozhodujúcou mierou z jej príjmov, keďže žalovaný bol prevažne nezamestnaný a prispieval do domácnosti len sporadicky.

Vážnou okolnosťou pre odklon od princípu rovnosti je správanie žalovaného voči žalobkyne a voči ich manželstvu, keďže za domáce násilie bol žalovaný odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov. Preto prvoinštančný súd skonštatoval, že žalobkyňa dôvodne žiadala prikázanie vecí nadobudnutých za trvania manželstva do výlučného vlastníctva žalobkyne bez povinnosti vyplatiť žalovanému náhradu za tieto veci.

O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Úspešná žalobkyňa žiadala náhradu súdneho poplatku z návrhu vo výške 66 eur, ktorú náhradu jej súd priznal. Ostatné trovy si nežiadala.

O trovách štátu prvoinštančný súd rozhodol podľa § 148 O.s.p.

2. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný. Žiadal, aby odvolaniu bolo vyhovené a rozsudok bol zrušený a vrátený prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namietal, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Právne závery súdu prvej inštancie uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktorými argumentoval pri prikázaní celej masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov do vlastníctva žalobkyne bez povinnosti vyplatiť náhradu za tieto veci považuje žalovaný za nesprávne. Odklon od tzv. princípu parity uvedený v ust. § 150 Občianskeho zákonníka je prípustný len vo výnimočných prípadoch, pričom musí byť riadne odôvodnený. Úvaha súdu, z ktorej vychádza pri určení výšky podielov každého z manželov pri prelomení

zásady parity nemôže byť ľubovoľná. Takéto rozhodnutie nesmie byť arbitrárne, musí mať oporu vo vykonanom dokazovaní a musí vychádzať zo starostlivého a všestranného zhodnotenia všetkých okolností danej veci. Žalovaný namietal, že dokazovanie v predmetnej veci nepotvrdilo existenciu takých skutočností, ktoré by mali viesť súd k prelomeniu zásady parity a odklonu od ust. § 150 Občianskeho zákonníka. Prvoinštančný súd bezdôvodne favorizoval žalovanú a vykonané dôkazy vyhodnotil jednostranne a vôbec sa nevysporiadal s rozpornými tvrdeniami sporových strán. Žalovaný nesúhlasil, aby všetok majetok, ktorý nadobudli počas 16 rokov trvajúceho manželstva ostal len žalovanej a on by ostal bez domova a peňazí. Žalovaný počas manželstva riadne pracoval, o svoju rodinu sa staral a chod domácnosti bol zabezpečený z peňazí, ktoré zarobil. Žalovaná sa nikdy nestážovala na spolužitie so žalovaným, nikdy nedala najavo, že by sa s ním trápila. Záver prvoinštančného súdu o tom, že sa počas trvania manželstva nestaral o svoje deti nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Takisto záver o tom, že vyživovaciu povinnosť voči maloletému B. Z. si plnil výlučne z prostriedkov, ktoré obstarávala svojou prácou žalobkyňa, nie je ničím podložený.

O zaplatení kúpnej ceny sa zapríčinila žalovaná, ktorá si mala peniaze požičať od matky a od kamarátky. Tento záver súdu je v rozpore s vykonaným dokazovaním, pretože vo vzťahu k pôžičke od kamarátky žalovanej nebol vo veci vykonaný dôkaz. Je rozporuplné, keď sa žalovanému ukladá, že nemá zásluhu na nadobudnutí bytu, keď na druhej strane súd konštatuje, že všetky finančné prostriedky na nadobudnutie bytu mala vyplatiť zo svojho zárobku.

Žalovaný poukázal na to, že prvoinštančný súd sa nevysporiadal so skutočnosťou, že byt celý svojpomocne zrekonštruoval a zveľadil.

Namietal, že disparita podielov je prípustná iba vo výnimočných prípadoch v záujme zásady spravodlivosti a dobrých mravov. Uplatnenie absolútnej disparity podielov, t.j. na prikázanie celej masy BSM do výlučného vlastníctva žalovanej bez povinnosti výplaty náhrady nie sú splnené zákonné podmienky.

Keďže rozhodnutie prvoinštančného súdu nie je náležite odôvodnené vo vzťahu k absolútnej disparite, prvoinštančný súd nevysvetlil, prečo hneď pristúpil k takémuto riešeniu výšky výplaty za vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov a odklonil sa od určitého percentuálneho, resp. zlomkov vyjadreného vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, preto žiadal, aby rozsudok bol zrušený.

3. Žalobkyňa k uvedenému odvolaniu písomne oznámila, že rozsudok považuje za správny. Je dostatočne, jasne a zrozumiteľne odôvodnený a poukázala na to, že žalovaný bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov pre domáce násilie.

4. Odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu bol vydaný v čase, keď základným procesným pravidlom určeným pre konanie bol Občiansky súdny poriadok. Občiansky súdny poriadok bol zákonom č. 160/2015 Z.z. zrušený a počnúc dňom 1.7.2016 bol nahradený Civilným sporovým poriadkom. Civilný sporový poriadok v svojich prechodných a záverečných ustanoveniach udáva podľa § 470 ods. 1 CSP, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva princíp okamžitej aplikability. Tento princíp znamená, že je okamžite použiteľná nová procesná úprava na všetky konania prebiehajúce na súde a začaté podľa doterajších (zrušených) predpisov.

Tento princíp v procesnom práve platí, pokiaľ ho výslovne nenahradzuje princíp ultraaktivity procesného predpisu.

Ďalej platí princíp justifikácie účinkov procesných úkonov, ktorý princíp znamená, že procesné úkony subjektov civilného súdneho konania vykonané počas platnosti a účinnosti skoršieho predpisu sa vo sfére svojich účinkov prejavujú s relevanciou pre konanie samotné aj počas účinnosti nového procesného predpisu. Následky úkonu sa uznávajú aj vtedy, ak novšia procesná úprava už s takýmito následkami nepočíta.

Princíp ultraaktivity procesného predpisu znamená, že v istých špecifických prípadoch alebo zo špecifických, obzvlášť zreteľa hodných dôvodov sa aktivizuje starý procesný režim na konania za tohto starého režimu začaté, no prebiehajúce i počas účinnosti nového procesného režimu.

V danom prípade však zásadne platí princíp okamžitej aplikability, pretože ultraaktivita vo vzťahu k tomuto sporovému konaniu je vylúčená.

5. Odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP preskúmal napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu podľa zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario a zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP pre porušenie práva na spravodlivý súdny proces, ktoré porušenie nie je možné odstrániť pred odvolacím súdom.

6. Žalobkyňa žiadala vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov po právoplatnosti rozhodnutia o rozvode manželstva, pretože medzi manželmi k dohode nedošlo. Žalobu podala v trojročnej lehote po zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov podľa § 149 Občianskeho zákonníka.

7. Zo žaloby vyplýva, že predmetom vysporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov sú hnutelné veci, ale najmä predmetom vysporiadania je nehnuteľnosť, a to byt s prísl. Žalobkyňa žiadala vyporiadať bezpodielové spoluvlastníctvo manželov prikázaním celého majetku žalobkyni s tým, že podľa § 150 Občianskeho zákonníka nebude sa podieľať na výplate za podiel žalovanému, pretože žalovaný v minulosti bol úplne vylúčený z užívania bytu na základe súdneho rozhodnutia, v súčasnosti je vo výkone trestu pre domáce násilie. Preto je namieste zásadu, že podiely bývalých manželov sú rovnaké zmeniť a celý majetok bez náhrady prikázať žalobkyni.

V podaní na čl. 133 spisu žalobkyňa uviedla ďalšie dôvody disparity, a to, že o nadobudnutie bytu a udržanie bezpodielového spoluvlastníctva sa zapríčinila výlučne žalobkyňa, pričom žalovaný bol nezamestnaný. Ďalej uviedla, že nehnuteľnosť je zaťažená exekučným záložným právom. Navyiac uviedla aj to, že žalovaný od augusta 2011 v byte patriacom do BSM nebýva, nijakým spôsobom sa nepodieľa na jeho udržiavaní, dokonca neprispieva žalobkyni ani na výživné na ich maloleté deti.

Uvedené dôvody sú dôvodmi, ktoré sú rozšírené oproti pôvodne uvedenému dôvodu zo žaloby.

Podľa § 150 Občianskeho zákonníka platí, že ak dôjde o veci v bezpodielovom spoluvlastníctve k disparite pri určovaní výšky podielov bývalých manželov, v procesnej rovine je dôkazným bremenom zaťažený ten z bezpodielových spoluvlastníkov, ktorý tvrdí, že sú tu dané niektoré skutočnosti, na ktoré treba pri vyporiadaní zobrať zreteľ, majúce ten dôsledok, že v konkrétnej veci sa neuplatní zásada rovnakých podielov manželov. Je tu nielen povinnosť tvrdiť na strane žalobkyne, ale aj povinnosť tieto okolnosti preukázať.

Prvoinštančný súd sa však týmito okolnosťami náležitým spôsobom nezaoberal a bez povšimnutia ostalo podanie žalobkyne z čl. 133 a nasl. súdneho spisu. Žalobkyňa dôvod disparity oproti žalobe rozšírila aj o ďalšie dôvody. Tento procesný úkon žalobkyne je potrebné považovať za doplnenie resp. rozšírenie skutkových okolností oproti žalobe, keď o takomto procesnom úkone je potrebné rozhodnúť. Na základe tohto podania žalobkyňa doplnila skutočnosti uvedené v žalobe odôvodňujúce jej požadovanú disparitu pri vyporiadaní BSM. Bez vplyvu na žalobný petit rozšírila skutkové dôvody o nové okolnosti odôvodňujúce jej návrh.

Prvoinštančný súd na tento procesný úkon nereagoval, k rozšíreniu žaloby, resp. k pripusteniu zmeny žaloby nedošlo. Pritom disparita pri úhrade vyrovnávacieho podielu (a to aj čiastočnú) nemusí založiť len jeden alebo dva dôvody, ktoré uviedla žalobkyňa v žalobe, ale aj ďalšie okolnosti, ktoré môžu a nemusia mať na disparitu (a to aj čiastkovú) vplyvu a ktoré okolnosti boli žalobkyňou navyiac špecifikované v podaní na čl. 133 spisu. Tým, že prvoinštančný súd sa zaoberal aj týmito dôvodmi bez procesného rozhodnutia a navyiac zistil aj ďalší (netvrdený) dôvod, svojím postupom zaťažil konanie vadou, keď rozhodoval o niečom, čo nebolo predmetom konania a ani dokazovania.

8. Prvoinštančný súd sa vôbec nevysporiadal s povinnosťou tvrdenia a dôkazným bremenom na strane žalobkyne, nevyhodnotil, či dôvody na disparitu boli žalobkyňou skutkovo preukázané alebo nie a či na základe zisteného skutkového stavu je možné vyvodiť právne závery tak, ako to uviedol vo svojom písomnom vyhotovení rozhodnutia. Na právne závery uvedené v rozsudku prvoinštančného súdu neexistujú skutkové zistenia. Pritom platí, že podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré v skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec práven

posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

9. Prvoinštančný súd pri rozhodovaní nevychádzal z citovaného zákonného ustanovenia a ani z ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. platného v tom čase, ktorý taktiež dbal na riadne odôvodnenie písomného rozhodnutia, pričom týmto procesným postupom prvoinštančný súd porušil čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, teda bolo porušené právo na spravodlivý súdny proces. Účastník konania má právo vedieť, aký skutkový a právny stav viedol prvoinštančný súd k tomu, že ich vec posúdil tak, že žalovanému nepriznal náhradu za podiel v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov. Tvrdenia prvoinštančného súdu v rozsudku sú totiž nepreskúmateľné, nie sú odrazom vykonaného dokazovania a nie je možné vyhodnotiť, prečo prvoinštančný súd neuvažoval len o prípadnom znížení výšky náhrady za podiel patriaci do bezpodielového spoluvlastníctva manželov a aké okolností hodné osobitného zreteľa viedli prvoinštančný súd k absolútnej disparite podielu manželov. Prvoinštančný súd po právnej stránke vec hodnotil tak, že niektoré okolnosti tvrdené prvoinštančným súdom dokonca neboli tvrdené ani účastníkmi konania a nie je možné ich vyhodnotiť v neprospech žalovaného, pokiaľ žalobkyňa sa nedomáha z týchto dôvodov zrušenie rovnosti podielov bezpodielového spoluvlastníctva manželov (napr. plnenie vyživovacej povinnosti voči mal. B. Z.).

Preto odvolaciemu súdu neostávalo nič iné, než rozsudok prvoinštančného súdu zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Úlohou prvoinštančného súdu bude rozhodnúť o rozšírení skutkových dôvodov z podania na čl. 133, vyzvať žalobkyňu, aby na ďalšie tvrdenia, ktoré uviedla v svojom podaní z čl. 133 súdneho spisu navrhla dôkazy. Až potom bude môcť prvoinštančný súd vyhodnotiť jednotlivé dôvody tvrdené žalobkyňou, zistiť, či ide o dôvody pre úplnú alebo čiastočnú disparitu vo vzťahu ku každému tvrdenému dôvodu, prípadne ktoré dôvody odôvodňujú alebo neodôvodňujú takéto rozhodnutie.

11. Prvoinštančný súd rozhodne aj o trovách celého konania.

12. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.